

De eerste moord

JOS PIERREUX

De eerste moord

De vrouw (deel 1)

Oké. Hoe zal ik het vertellen?

Het is vroeg. Veel mensen slapen nog. De ochtend is koel, maar het belooft een mooie dag te worden. Straks zal het hier druk zijn. Maar op dit uur loopt er nog niet veel volk op straat.

Een straatveger zet zijn papierprikker neer en rolt een sigaret. Hij likt het vloeitje dicht en strijkt een lucifer af. De man blaast een wolk rook in de lucht.

Twee deftige heren in pak zijn op weg naar hun kantoor. Ze zijn keurig gekleed, netjes geschoren. In het station drinken ze een koffie in het buffet. De ene neemt hem zwart, de andere met veel melk erbij. Koffie verkeerd.

Een dame duwt een kinderwagen. Ze geniet van de rust en de ruimte.

De baby kreeg de fles en slaapt voldaan.
Een jogger stopt even bij een winkel. Hij kijkt in de etalage. Hij draagt sportkleden. Zijn korte broek en T-shirt zonder mouwen zijn in goede staat. Misschien heeft hij nieuwe loopschoenen nodig.

Om kwart voor acht zie ik haar.
Ik kijk al lang uit naar deze vrouw.
Mijn keel wordt droog, mijn handen jeuken en mijn maag gromt. Dat gebeurt altijd wanneer ik voor de eerste keer contact maak met een doelwit.
Ik neem een paar grote slokken van het flesje water dat ik bij me heb. Terwijl ik slik, speur ik de buurt af.
Niemand merkt dat ik schrok. Wat ze zien, is een doorsnee man die op de stoep staat. Een kerel van middelbare leeftijd en doorsnee grootte. Niet te dik of niet te dun. Sober gekleed in een jeansbroek, een geruit hemd en een vestje. Aan mijn voeten draag ik stevige schoenen. Maak ik een wandeling? Of ben ik op weg naar het werk? Het kan. Het kan allemaal.

Mijn hoofd zit wat verborgen onder de klep van een petje.
Heel normaal. Doodgewoon.

Ik kijk opnieuw naar haar. Is zij het?
Het kan iemand zijn die hard op haar lijkt.
Een foto van een jaar geleden is alles wat ik van haar heb. Toch twijfel ik niet.
Een mens krimpt niet of wordt niet langer.
Ook je leeftijd kan je niet veranderen.
Wie zich probeert te vermommen, kleurt zijn haren en kiest een ander kapsel.
De vrouw verft haar zwarte haren blond.
Op de foto heeft ze een kort, strak kapsel.
Vandaag bindt ze haar lange haren bij elkaar met een elastiekje. Als ze stapt, wipt die staart op en neer. Prettig om naar te kijken! Maar ik ben hier niet om deze vrouw te bewonderen.
Ze heeft een nieuwe stijl van kleren. Meer elegant dan vroeger. Ze doet veel moeite om er anders uit te zien. Maar haar lengte en leeftijd kloppen.
Op hoge hakken is ze anderhalve meter groot. Of moet ik klein zeggen? De

gemiddelde vrouw is al gauw 20 centimeter groter.

Kleine rimpels rond haar ogen verraden dat ze volgende maand 40 jaar wordt.

Al is haar figuur nog steeds dat van een schoolmeisje. Ik schat dat ze hoogstens 45 kilo weegt. Zeker minder dan 50.

Zij is de vrouw die ik zoek. Dat weet ik intussen zeker. Ik ben geen bluffer. Maar mijn gevoel laat me zelden in de steek. Ik sta op de stoep en ze nadert. Wat zal ik doen? Allerlei gedachten flitsen door mijn hoofd. Blijf ik staan? Laat ik de vrouw passeren en volg ik haar? Sla ik meteen toe? Of wacht ik op een betere kans? Is dit het moment? Of houdt iemand me in de gaten? Ik stel mezelf altijd dezelfde vraag: kan iemand zien wat er gebeurt? Ik wil natuurlijk geen getuigen.

Een jongeman passeert. Hij vertraagt zijn pas. Ik heb de indruk dat hij zich zorgen maakt. Merkt hij iets aan me? Nee, het is zijn telefoon die zijn aandacht vraagt.

Zijn hand gaat in zijn broekzak en de jongeman neemt zijn telefoon. 'Dag, liefje,' hoor ik hem zeggen. Op slag heeft hij geen oog meer voor anderen. Een seconde later is hij mij vergeten. Ik zucht van opluchting.

Een dakloze heeft een plekje gevonden aan de ingang van een warenhuis. Hij ligt onder een vuil deken. Een flinke baard bedekt zijn gezicht. Slaapt hij? Of ligt hij doodstil naar mij te kijken? Ik weet het niet en wil het risico niet nemen. Ik buig mijn hoofd en steek de straat over. Oeps, ik moet beter uitkijken. Een auto rijdt me net niet aan. De chauffeur gooit de remmen dicht. Ik kom bijna onder het voorwiel terecht. Geschrokken duwt de bestuurder op zijn claxon. Met een ruk aan het stuur kan hij me nog net ontwijken. Met een sprongetje breng ik me in veiligheid. Ik kijk niet om, waarschijnlijk kijkt hij me boos na. Nu toetert een tweede chauffeur omdat de andere wagen hem de weg verspert. Geen tijd te verliezen! Beide auto's rijden door.

Veilig en wel bereik ik de stoep.

Daar is een café. Er is een stoel vrij in een hoek van het terras. Ik ga zitten en heb uitzicht over het plein en de buurt. Van hieruit kan ik rustig rondkijken. Zal ik toeslaan? Ik adem in en uit. Verzamel moed. De vrouw draagt een blauwe jurk. Blauw is haar favoriete kleur. Bloed zal vieze, rode plekken op dat kleedje maken.

Plots blijft ze staan en steekt haar hand op naar iemand. Een man van dezelfde leeftijd, of misschien iets ouder. Hij zwaait terug. Hij lijkt blij om haar te zien en stapt op haar af. De man kust haar en zegt iets. De vrouw krijgt een blos op haar wangen. Ze zijn te ver weg om te horen wat hij zegt. Ze lacht alsof hij een goede grap vertelt. Dan steekt ze haar arm door de zijne en wandelen ze weg.

Ik denk na. Wat moet ik doen?
Voorlopig is mijn kans verkeken. Om te

doen wat ik wil doen, moet ze alleen zijn.
Ik kan alleen maar afwachten.

Ik volg het koppel.